

GROEP 5

3de leerjaarLES 11
12

Kerst

Bijlage 1: Verhaal 'Het kleine klokje' van Mies Bouhuys**Het kleine klokje**

Ik ben het kleinste klokje dat er bestaat. Toen de glasblazer me te voorschijn had getoverd uit zijn blauwe vlammen, moest hij er zelf om lachen, zo klein was ik. Mijn klepeltje is maar een glazen kraaltje en als het klingelt mag er geen ander klokje luiden, anders hoor je me niet.

Samen met de grote klokken en ballen, de slingers en pieken van zilver, ging ik op reis; zij elk in een apart vakje, helemaal toegedekt met zacht vloeipapier, ik gewoon in een hoekje bij twee zilveren vogeltjes, die de hele weg ruzie maakten.

'Ik ben het mooist,' zei de ene, 'ik krijg de beste plaats in de kerstboom, helemaal bovenaan op de hoogste tak.'

'Nee, daar kom ik,' snerpte de ander, 'ik ben het mooist.'

Ik zei maar niets; ze zouden toch niet naar zo'n klein klokje luisteren, dat zelf allang blij mocht zijn als het ergens in zo'n groene boom een plaatsje kreeg.

We kwamen in een winkel. Toen de dozen werden uitgepakt, zag niemand me liggen tussen al die grote klokken en ballen. De vogeltjes gingen elk een andere kant op en hoefden dus ook geen ruzie meer te maken. De grote klokken en de zilveren pieken vlogen de winkel uit.

Ik was al bang dat ik alleen zou achterblijven en misschien helemaal in m'n eentje zou moeten terugreizen in zo'n lege doos. Maar op de dag voor kerstmis werd ik toch ontdekt; twee mensen die al een heleboel hadden gekocht, genoeg om een grote kerstboom mee te versieren, zagen me liggen. 'Wat een lief klein klokje! Dat zullen de kinderen leuk vinden!' zei de mevrouw.

De meneer lachte: 'Onzin, zo'n ding verdrinkt tussen al dat andere zilver.'

De baas van de winkel lachte ook: 'Zo'n priegelding. Dat krijgt u op de koop toe!'

En daar ging ik; samen met de grote glinsteringen werd ik ingepakt. Ze duwden me in een hoekje en lachten me met hun harde klingelstemmen uit.

's Avonds mochten de kinderen de kerstboom versieren. Mijn klepeltje trilde. Ik zou dus toch, net als al die andere prachtige dingen een plaatsje krijgen in een echte kerstboom! De vader stond bovenop de trap; de kinderen gaven hem met voorzichtige handen de zilveren dingen aan: eerst de piek in het topje van de boom, daarna het engelenhaar, de slingers, de ballen en klokken. De kaarsen het laatst.

Alle dozen waren leeg, alleen ik lag nog in mijn hoekje. Een van de kinderen vond me. Ze hield me tussen duim en wijsvinger omhoog. 'Kijk nou eens,' zei ze, 'zo'n pietepueterig klokje. Dat kan er niet meer bij, hoor. Je zou het niet eens zien hangen tussen al dat groen en zilver.' Ze frommelde me in een stuk vloeipapier en legde me in de vensterbank.

Daar lag ik. Vlak bij me hoorde ik de andere, grote klokken zacht klingelen, helemaal gelukkig met hun mooie plaatsje in de groene boom. Nu is het afgelopen met me, dacht ik, je zult nooit een echt kerstklokje zijn dat de mensen blij maakt. Je bent niets, helemaal niets. Alleen maar een bobbeltje in een stuk vloeipapier.

Het werd donker en stil in huis; de hele kamer rook naar dennegroen en nog altijd dacht ik het zachte tevreden geklingel van de anderen te horen. Aan mij dacht niemand meer.

GROEP 5

LES $\frac{11}{12}$

Kerst

3de leerjaar

Bijlage 1: Verhaal 'Het kleine klokje' van Mies Bouhuys

Het licht kwam terug, de vrolijke stemmen van de kinderen ook. Eén deed het raam open en strooide de kruimels van het ontbijt voor de vogels in de tuin beneden. Een windvlaag streek langs het raam en speelde met het gordijn. Hij ritselde langs het papier om me heen, nam het op en joeg het naar buiten. De prop papier zweefde door de lucht en ik zweefde mee. Ik was ook maar zo licht. Mijn klepeltje rinkelde en ik was bang dat ik breken zou.

Wat geeft het ook, dacht ik, nu je geen plaatsje in de boom hebt gekregen, doet niets er meer toe.

De prop papier kwam terecht op een pleintje tussen de huizen. Voor alle ramen zag ik kerstbomen staan, vol slingers en zilveren ballen en klokken. Alleen voor het raam van het kleinste huisje stond geen kerstboom. Daar stond alleen een heel oud vrouwtje stil naar buiten te kijken. Ze zag mij uit het papier op straat vallen en kwam met een wollen doek om haar hoofd naar buiten getrippeld. 'Ik geloof mijn ogen niet,' zei ze, 'daar komt zo maar een kerstklokje uit de lucht vallen. En kijk toch eens, wat een lief klein kerstklokje.'

Ze nam me mee naar binnen en bond me met een strikje aan een takje dennegroen dat in een vaasje op tafel stond. Maar in dat kleine kamertje leek dat ene takje met dat pietepeuterige klokje eraan toch op een echt versierd kerstboompje.

Al ben ik de kleinste, ik ben de gelukkigste kerstklok van allemaal. Telkens als het oude vrouwtje naar me kijkt en ik haar blije gezicht zie, glans ik nog mooier dan alle zilveren glinsterdingen samen. En als ze me met haar rimpelige vingertje aanraakt, luid ik als een echte grote kerstklok die de mensen blij maakt.

Bron: Mies Bouhuys, *Kerstfeest: verhalen en gedichten voor kinderen*. Haarlem: Holland.

GROEP 5

3de leerjaarLES 11
12

Kerst

Bijlage 2: Script naar het verhaal 'Het kleine klokje' van Mies Bouhuys**Het kleine klokje****Scène 1**

Alle kerstballen, slingers, kerstklokken en kerstvogels staan en zitten op één of meerdere rijen naast elkaar achter op het speelveld. Iedereen heeft het attribuut in de hand of ergens vastge maakt. Het kleine kerstballetje verstopt zich achter de andere kinderen.

De glasblazer zit voor op het podium glas te blazen.

De verteller staat aan de zijkant.

Verteller: Als je de werkplaats van de glasblazer binnenkwam, moest je je ogen even sluiten, zo veel zilver blonk je tegemoet: grote zilveren ballen, blinkend als de maan in een vorstnacht,

De grote ballen maken een draaiende beweging met hun bal.

Verteller: kerstklokken, die een kamer vol kaarsen zouden weerspiegelen,

De kerstklokken laten hun klok rustig heen en weer schommelen.

Verteller: zilveren vogeltjes, die rechtstreeks uit de hemel leken te zijn gevlogen

De vogeltjes fladderen met hun vleugels.

Verteller: en meterslange zacht rinkelende slingers.

De slingers maken samen een wave-beweging. De glasblazer is aan het glasblazen.

Verteller: Wekenlang had de glasblazer eraan gewerkt, maar nu was het tijd om al dat moois de wereld in te sturen, waar duizenden kerstbomen wachtten om versierd te worden en waar mensen al uitkeken naar dat feest vol lichtjes en zilver. Nog één klein druppeltje vloeibaar glas hing er aan de blaaspijp van de glasblazer en met een glimlach blies hij daar een héél klein klokje van, kleiner dan je voor mogelijk zou houden. Toen stond hij op.

De glasblazer staat op.

Glasblazer: Het is zo'n klein klokje, ik zal het ergens bij in doen. Een doosje bestaat er niet voor zo'n klein dingetje.

Verteller: Hij legde het kleine klokje tussen de reusachtige klokken.

De glasblazer geeft een klein kerstklokje aan het kind dat verstopt was. Klein kerstklokje gaat nu staan. Glasblazer af.

Grote kerstklokken schommelen heftig heen en weer:

GROEP 5

3de leerjaarLES 11
12

Kerst

Bijlage 2: Script naar het verhaal 'Het kleine klokje' van Mies Bouhuys

Kerstklok 1: **Schande!**

Kerstklok 2: **Hoe kan hij nu zoiets doen?**

Kerstklok 3: **Hij moest er zelf om lachen, zó klein is het.**

Kerstklok 4: **Zijn klepeltje kun je niet eens horen!**

Kerstklok 5: **En dat durft hij samen met ons op reis te sturen.**

Kerstklok 6: **We zullen gauw zien dat we het kwijt raken!**

Scène 2

Glasblazer op. De glasblazer gaat voor de kerstversiering staan, doet alsof hij een auto bestuurt en alle kerstversiering schuifelt achter hem aan naar voren. Daar stopt de glasblazer de auto.

Verteller: Verder zeiden ze op reis niet veel, want iedere klok was veel te bang dat hij breken zou en dook diep weg in het witte vloeipapier, waarin de glasblazer hen gewikkeld had.

Glasblazer: **We zijn in de winkel!**

Winkeljuffrouw op.

Winkeljuffrouw: **Dank u wel glasblazer!**

Glasblazer: **Graag gedaan winkeljuffrouw. Tot ziens!**

Winkeljuffrouw: **Tot ziens hoor!**

Glasblazer af. Winkeljuffrouw zet de versiering op de juiste plek in het midden van het speelvlak.

Kerstballen maken snelle draaibewegingen.

Kerstbal 1: **Blijf jij maar in de doos!**

Ze duwen het kleine kerstklokje in een hoek.

Kerstbal 2: **Jij bent maar een grapje.**

Kerstbal 3: **Jij hebt niets met kerstfeest te maken.**

Kerstbal 4: **Als wij aan een kerstboom hangen, is het meteen feest.**

Kerstbal 5: **Jou zou niemand zien.**

GROEP 5

3de leerjaarLES 11
12

Kerst

Bijlage 2: Script naar het verhaal 'Het kleine klokje' van Mies Bouhuys

Verteller: Het kleine klokje dat zich eerst zo had verheugd omdat het bestond en omdat het ook mee zou mogen doen aan het kerstfeest, al was het nog zo klein, kroop in zijn hoekje en voelde hoe het van verdriet al zijn schittering verloor.

Het kleine klokje kruipt in zijn hoekje en kijkt heel verdrietig.

Scène 3

Klanten komen om de beurt of in groepjes op, kiezen een kerstversiering, betalen de winkeljuffrouw en nemen de versiering mee. (Pantomime.) Alle versiering wordt verkocht behalve de laatste paar en het kleine klokje.

Verteller: Tussen al die grote klokken en ballen, waar de mensen tegen knipperden met hun ogen, zag niemand het kleine klokje liggen. Het werd pas gevonden op de dag voor Kerstmis.

Scène 4

Moeder en kind 1 en 2 komen op en kiezen de laatste kerstversiering. Ze vragen aan de winkeljuffrouw:

Moeder: Heeft u een doosje waarin we de grote ballen en slingers mee kunnen nemen?

Winkeljuffrouw: Ja hoor.

De winkeljuffrouw pakt de doos met het kleine klokje erin. Moeder ziet het kleine klokje.

Moeder: O kijk eens, er ligt nog iets in.

Kind 1: Wat een lief klokje!

Kind 2: Hé, laten we dat ook nog meenemen.

Verteller: De winkeljuffrouw lachte.

Winkeljuffrouw: Ach, dat is maar zo'n klein klokje, dat krijgt u op de koop toe.

Verteller: Samen met de grote glinsterdingen werd het heel kleine klokje ingepakt.

De winkeljuffrouw doet een grote strik om de kinderen die de verkochte kerstversiering spelen.

Verteller: Wéér hoorde het kleine klokje de schelle klingelstemmen:

Vogel 1: Jij hebt niks met kerstfeest te maken.

Vogel 2: Je bent onzichtbaar in de kerstboom!

GROEP 5

3de leerjaarLES 11
12

Kerst

Bijlage 2: Script naar het verhaal 'Het kleine klokje' van Mies Bouhuys

Vogel 3: Jij verdwijnt gewoon naast de slingers.

Kleine kerstklok: Die man had mij maar beter niet kunnen blazen. Wie ben ik? Een klokje dat te klein is om een kerstklokje te zijn.

Scène 5

De moeder en kinderen nemen de kerstversiering mee naar de andere kant van het speelvlak en pakken daar de versiering uit. Ze hangen alle ballen, klokken en slingers op. (De kinderen die dat spelen worden op een rij op het voorpodium gezet en maken de beweging die bij hun rol past.)

Verteller: Toen alles hing en de kinderen vol bewondering rond hun boom stonden, lag het kleine klokje nog altijd in een stukje vloeipapier op een hoekje van de tafel.

Kind 1 loopt ernaartoe.

Kind 1: Kijk eens, zo'n pietepouterig klokje. Wat moeten we daar nou mee doen?

Kind 2: Je zou het niet eens zien hangen!

De kinderen frommelen het vloeipapier nog vaster om het klokje.

Verteller: Het kind frommelde het vloeipapier nog vaster om het klokje en legde het in de vensterbank. Daar lag het stil en hoorde hoe gelukkig al die andere klokken waren met hun mooie plaatsje.

Kerstklok 1: Wat heb ik een prachtig plekje!

Kerstklok 2: Wat kom ik mooi tot mijn recht!

Kerstvogel: Wat ben ik een geluksvogel!

Verteller: De volgende morgen kwam het dienstmeisje.

Dienstmeisje op.

Verteller: Ze stond een poosje heel stil te kijken naar de mooie versiering in de boom en ging toen afstoffen.

Het dienstmeisje stoft af en slaat dan haar stofdoek uit bij het kleine kerstklokje. Dan gaat ze af.

Verteller: Bij het uitslaan van de stofdoek woei de prop papier met het kleine klokje erin uit het open raam. Het was ook maar zo licht. Het klepeltje trilde.

Het kleine kerstklokje draait rondjes over het hele speelvlak.

Kleine kerstklok: Nu ga ik breken. Maar wat geeft het? Ik ben toch geen kerstklokje geworden.

GROEP 5

3de leerjaarLES 11
12

Kerst

Bijlage 2: Script naar het verhaal 'Het kleine klokje' van Mies Bouhuys

Scène 6

Het oude vrouwtje komt op en kijkt van achteren naar het draaiende klokje. Het kleine kerstklokje komt in het midden van het speelvlak terecht.

Verteller: Maar het brak niet. Het kwam terecht op een klein groen struikje midden op een pleintje tussen de huizen. Voor alle ramen stonden kerstbomen, behalve voor die van het kleinste huisje. Daar stond alleen een oud vrouwtje en dat zag het papier als een grote sneeuwvlok uit de lucht dalen. Op trippelvoetjes kwam ze naar buiten.

Het oude vrouwtje trippelt naar het kerstklokje.

Oude vrouwtje: Wat zie ik? Een echt lief klein kerstklokje! Dat is nou precies een kerstklokje voor mijn kamertje!

Heel voorzichtig neemt ze het kleine klokje mee naar het voorpodium en gaat erbij zitten en kijkt er met een glimlach naar. Het kleine klokje klingelt blij heen en weer.

Verteller: Het oude vrouwtje bond het klokje met een strikje aan een takje dennengroen dat op tafel stond. En daar hangt het nu. Een klein klokje aan een klein takje groen in een klein kamertje.

Klein klokje: Ik ben het kleinste van alle klokjes, maar tegelijk ben ik de gelukkigste kerstklok.

Verteller: Want telkens als het vrouwtje ernaar kijkt en glimlacht, dan straalt het kerstklokje van trots en glanst nog mooier dan alle zilveren vogeltjes en ballen samen. En als het vrouwtje het met haar rimpelvinger aanraakt, luidt het als een echte kerstklok.

Het oude vrouwtje raakt het klokje aan en het klokje beweegt heen en weer. Achter het speelvlak maken kinderen een heel mooi kerstklokgeluid.